

Sygn. akt IV CSK 147/16

## POSTANOWIENIE

Dnia 18 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z wniosku M. R.  
przy uczestnictwie R. M. , A. F. i M. F.  
o stwierdzenie zasiedzenia,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 18 października 2016 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni  
od postanowienia Sądu Okręgowego w G.  
z dnia 17 lipca 2015 r., sygn. akt XVI Ca (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania**
- 2. zasądza od M. R. na rzecz uczestników postępowania R.M., A. F. i M. F. kwoty po 50 (pięćdziesiąt) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną wnioskodawczynie M. R. od postanowienia Sądu Okręgowego w G. z dnia 17 lipca 2015 r, należy podnieść, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających uchybienia, lecz ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej, implikuje poddanie jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów, kwalifikujących ją do przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Oparcie wniosku na przesłance oczywistej zasadności skargi wymaga wykazania przez skarżącego niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (*prima facie*), bez konieczności pogłębionej analizy, sprzeczności wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, niepubl., z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, niepubl., z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, niepubl., z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, niepubl. oraz z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, niepubl.). Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej należy wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie mogą podlegać różnym

ocenom, były więc dostrzegalne w sposób oczywisty dla każdego prawnika. Skarżąca podniosła, że jej skarga jest oczywiście uzasadniona z uwagi na naruszenie art. 227, art. 292 oraz 328 § 2 k.p.c., polegające na zaniechaniu przeprowadzenia przez Sąd Rejonowy dowodu z oględzin nieruchomości oraz nieuwzględnieniu tego zarzutu apelacyjnego przez Sąd Okręgowy w wyniku wadliwej- zdaniem skarżącej- oceny Sądów obu instancji, które wskazały, że dowód ten nie miałby znaczenia dla wyniku sprawy z uwagi na pozostały zgromadzony w sprawie materiał, pozwalający - z uwzględnieniem okoliczności związanych z postępowaniem windykacyjnym przeciwko M. R. w sprawie IX C (...)- na jej rozpoznanie i rozstrzygnięcie. Taka ocena sądów *meriti* nie świadczy jednak o kwalifikowanym i widocznym *prima vista* naruszeniu przepisów postępowania, stanowiącym o oczywistej zasadności skargi, stąd orzeczono jak w sentencji (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.).